

14ο φεστιβάλ
Δήμου Βύρωνα
στη σκιά των βράχων 2001

Θ
Ε
Α
Τ
Ρ
Ι
Κ
Ω

Ε
Ρ
Γ
Α
Σ
Τ
Η
Ρ
Ι

"Περί ελίας ο λόγος"

των
Θανάση Σιαυρόπουλου
Βαγγέλη Τάτσι

"Γιαυρός με το σιανιό"

Μολιέρος

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ:

Σκηνοθεσία: Λίλιαν Δημητρακοπούλου
Σκηνικά-κοστούμα: Μαλαματή Παρίση
Μουσική επιμέλεια-επιμέλεια ήχου: Νίκος Τσατσάνης
Βοηθός σκηνοθέτη: Νατάσα Παπαδοπούλου
Κατασκευή σκηνικών: Ηλίας Γάνου

Δ Η Μ Ω Υ Β Υ Ρ Ω Ν Α

Τα 2 έργα που παρουσιάζουμε, δεν έχουν καμμία σχέση μεταξύ τους ούτε θεματολογικά, ούτε σαν εποχή. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι το "Περί ελιάς ο λόγος λειτουργεί λίγο-πολύ σαν "ορεκτικό" για το κυρίως θεατρικό μας "πιάτο". Στην ουσία όμως το "περί ελιάς..." έχει πολύ μεγάλη σημασία για μάς. Δεν είναι ένα κείμενο που υπήρχε, είναι ένα κείμενο που γράφτηκε από δύο παιδιά της ομάδας και προσπαθήσαμε όλη η ομάδα να το ζωντανέψουμε επί σκηνής.

Σε μια θεατρική ομάδα που συστάθηκε μόλις τον περασμένο Οκτώβρη και αποτελείται από ερασιτέχνες ηθοποιούς που προέρχονται από διαφορετικούς χώρους και με διαφορετική ίσως οπτική γωνία ο καθένας περί θεάτρου και τέχνης γενικότερα, που κάποιοι απ' αυτούς έχουν ζανασχοληθεί με το θέατρο, αλλά για τους περισσότερους είναι η παρθενική τους επαφή με τη σκηνή, θεώρησα πολύ σημαντικό, να γνωριστούμε όσο το δυνατόν περισσότερο. Έτσι ζήτησα από τα παιδιά της ομάδας- όσα νόμιζαν ότι μπορούσαν- να προσπαθήσουν να γράψουν ένα μικρό θεατρικό σκετς, για να το ανεβάσουμε μαζί με το "Γιατρό". Ότι γράφτηκε διαβάστηκε στην ομάδα και η ομάδα επέλεξε το "Περί ελιάς ο λόγος".

Για μάς δε μετράει τόσο το αν καταφέραμε τελικά να δώσουμε ένα άρτιο αποτέλεσμα τώρα, όσο το ότι αυτή η κοινή μας ολιγόμηνη πορεία, η ειλικρινής προσπάθεια και η αγάπη με την οποία αντιμετωπίσαμε το όλο πράγμα, μας οδηγεί στο να γίνουμε μια πραγματική ομάδα που αποκτά σιγά-σιγά κοινούς κώδικες και στόχους.

Λίλιαν Δημητρακοπούλου

Σκοτάδι. Η σκηνή έρημη, οι κερκίδες κενές. Φώτα πρόβας. Αρχίζει το όνειρο. Χρώματα, συναισθήματα. Οι εικόνες ορίζονται. Το ταξίδι ξεκινά...Πρόβες, μουσικές...

Φώτα παράστασης. Η αυλαία ανοίγει. Εκεί το όνειρο τελειώνει για μένα. Οι εικόνες γίνονται ανάμνηση. Φωτογραφία. Ακολουθεί η θλίψη. Η αυλαία κλείνει. Σκοτάδι. Πάμε για άλλα ταξίδια... νέες θάλασσες, καινούρια λιμάνια... Οι ανησυχίες μεγαλώνουν, οι αναζητήσεις, οι διαφωνίες, τα γέλια και πάλι στο προσκήνιο....

Καλή διασκέδαση...

Μαλαματή Παρίση

"Περί ελίας ο λόγος"

των

Θανάση Σταυρόπουλου- Βαγγέλη Τάτση

...Σαράντα μέρες έχουν περάσει από το θάνατο του Μήτσου. Συγγενείς και φίλοι μαζεύονται για το μνημόσυνο το οποίο όμως εξελίσσεται σε ρίνγκ μιας και όπως αποκαλύπτεται, όλοι ή σχεδόν όλοι γνώριζαν "περί ελίας". Την ελιά που είχε ο μακαρίτης... "στο τελείωμα... στην ούγια ντε..."

ΔΙΑΝΟΜΗ ΜΕ ΣΕΙΡΑ ΕΜΦΑΝΙΣΗΣ

Κατίνα

(μάνα του μακαρίτη)

Τασία(γειτόνισα)

Ζηνοβία(πεθερά)

Ευανθία(χήρα)

Λουλού(κουμπάρα)

Ευριπίδης(φίλος)

Ασπασία Μίχου

Ρεβέκκα Φελεκίδου

Νατάσα Παπαδοπούλου

Σεβαστιάννα Κάτρη

Σίσσυ Σπηλιοπούλου

Μανώλης Πασσάς

ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ: Γιώργος Μεσολογγίτης, Στέλιος Μπενέτος,
Θανάσης Σταυρόπουλος, Βαγγέλης Τάτσης.

"Γιατρός με το στανιό"

Μολιέρος

Μετάφραση-διασκευή: Λίλιαν Δημητρακοπούλου

Ο Σγαναρέλος, ένας άξεστος χωριάτης που δέρνει τη γυναίκα του, βρίσκεται να παριστάνει με το ζόρι το γιατρό, κάρη σε μια φάρσα που του σκαρώνει η γυναίκα του Μαρτίνα. Έτσι του δίνει ένα μάθημα, αποδεικνύοντας και σ' αυτόν, αλλά και σε μάς, ότι "δυνατός είναι αυτός που σκέφτεται κι' όχι αυτός που δέρνει".

ΔΙΑΝΟΜΗ ΜΕ ΣΕΙΡΑ ΕΜΦΑΝΙΣΗΣ

Μαρτίνα

Σγαναρέλος

Κουμπάρα-Νέα

Βαλέρης

Λουκάς

Γερόντιος

Ζακελίνα

Λουτσίντα

Λεάνδρος

Γριά

Νατάσα Παπαδοπούλου

Θανάσης Σταυρόπουλος

Φανή Σωφρονίδου

Μανώλης Πασσάς

Βαγγέλης Τάτσης

Γιώργος Μεσολογγίτης

Ρεβέκκα Φελεκίδου

Δήμητρα Τσούτσου

Στέλιος Μπενέτος

Ασπασία Μίχου

" ΓΙΑΤΙ ΚΑΝΩ ΘΕΑΤΡΟ; "

Ασπασία: "Πάντα μου άρεσε να ταξιδεύω με τα τρένα για μέρη άγνωστα. Να γνωρίζω καινούρια πράγματα. Για μένα το θέατρο είναι ένα πολύτιμο τρένο ζωής"...

Βαγγέλης: "Το θέατρο αντιπροσωπεύει την παιδικότητα, την εφηβεία και τη νιότη μου. Τον ίδιο μου τον ψυχισμό. Είναι ίσως η έκτη αίσθησή μου, σε έναν κόσμο που χρειάζεται μόνο πέντε."

Βίκυ: "Το θέατρο για μένα είναι απόδραση. Είναι στιγμές γεμάτες γέλιο, κλάμα, ένταση, αγωνία. Μέσα από το θέατρο βλέπω την καθημερινότητα με άλλη ματιά."

Γιώργος: "Δεν φταίω εγώ, σας το ορκίζομαι. Η Λίλιαν και η παρέα της με έμπλεξαν σ' αυτήν την ιστορία. Πρέπει να με πιστέψετε, είμαι αθώος!!!"

Δήμητρα: "Κάνω θέατρο, γιατί πάνω στη σκηνή μπορώ να πετάω, να ονειρεύομαι, να τολμώ."

Θανάσης: "Κάποιο καλοκαίρι πιτσιρικάς, με είχαν πάει σε ένα αρχαίο θέατρο. Κάποιος έδειξε το φεγγάρι κι εγώ ο κουτός είδα την αντανάκλασή του στα μάρμαρα της σκηνής. Από τότε αποφάσισα να ονειρεύομαι και να ταξιδεύω μέσα απ' το θέατρο."

Μανώλης: "Το να ζεις σ' έναν κόσμο φανταστικό, το να είσαι κάποιος άλλος, έστω και για λίγο, είναι ένα από τα ωραιότερα συναισθήματα."

Μαρία: "Το θέατρο είναι για για μένα μια ανεξάντλητη πηγή ζωής. Κι αυτό, χωρίς να το έχω ακόμα γνωρίσει καλά. Άρα... είμαστε μόνο στην αρχή!"

Νατάσα: "Γιατί κάνω θέατρο;... μα επειδή δεν μπορώ να ζήσω χωρίς αυτό."

Ρεβέκκα: "Τη ζωή πρέπει να τη ζεις με προκλήσεις. Για μένα το θέατρο είναι μία πρόκληση, αφού κάνω κάτι που δεν είμαι, προσπαθώντας να βρω αυτό που πραγματικά είμαι."

Σεβαστιάννα: "Υπάρχουν ημερολόγια και ρολόγια για να μετράμε το χρόνο, αλλά αυτό δε σημαίνει τίποτα, μιας και όλοι ξέρουμε πως μια στιγμή μπορεί να περνάει σαν άνεμος, ή να φαίνεται αιώνας, ανάλογα με το πώς ζεις αυτή τη στιγμή. Εγώ τις στιγμές που κάνω θέατρο πιστεύω πως δεν υπάρχει τίποτα πιο δυνατό. Γι αυτό κάνω θέατρο. Γιατί το θέατρο ζει μέσα στην καρδιά μου."

Σίσσυ: "Γιατί κάνω θέατρο;.... Γιατί όχι;

Στέλιος: "Το θέατρο μου δίνει την δυνατότητα να υποδύομαι ρόλους κοντινούς ή μακρινούς προς εμένα. Το θέατρο είναι μια πηγή πολιτισμού. Αστείρευτη."